

LEBRİZ RONA

BALKON VAR MI?
ANY BALCONY?

May 23 Mayıs - June 9 Haziran 2019

MİMAR SİNAN
GÜZEL SANATLAR
ÜNİVERSİTESİ

TOPKAPI SARAYI KÜLTÜR VE SANAT MERKEZİ

MİMAR SİNAN GÜZEL SANATLAR ÜNİVERSİTESİ

MSGSÜ Tophane-i Âmire KSM Tek Kubbe Salonu
MSFAU Tophane-i Âmire CAC Single Dome Hall
Kılıçalipaşa Mahallesi, Defterdar Yokuşu, No:2, 34433 Beyoğlu / İstanbul
Tel: 0(212) 293 46 48

MİMAR SİNAN GÜZEL SANATLAR ÜNİVERSİTESİ

LEBRİZ RONA

BALKON VAR MI?
ANY BALCONY?

May 23 Mayıs - June 9 Haziran 2019

Kişisel Bir Tarih Olarak: Balkon Emre Zeytinoğlu

Herkes kendi yaşadığı kent hakkında bir şeyler anlatmak ister. Eğer bir kent için anlatılabilecek bir şey bulunamıyorsa, zaten öyle bir yer hiç kurulmamış ve hiç yaşamamış demektir. Her ne kadar bazı kentleri tanımlayan turistik, kültürel, ideolojik vb. sloganlar üretilmiş ve insanların belleklerine yerleştirilmeye çalışılmışsa da bunlar, o kişisel anlatılar yanında hayli önemsiz kalır. Çünkü bu tip klişe sloganlar tarihsel tanımlarını bir kanaldan sürdürürken, orada yaşayan her bir kişinin tarihi de ayrı ayrı başka kanallardan akar. Dolayısıyla ortaya çıkan şey, o kentte var olan tüm bu kişisel tarihlerin yan yana gelmesinden doğmuş bir anlamdır.

Bir kent için, “sanat-kültür kenti”, tatil kenti”, kahramanlıklar kenti”, “futbol kenti”, “tarih kenti”, “endüstri kenti”, “inançlar kenti” gibi tabirler yakıştırılabilir ve o kent bunlara ait simgelerle donatılabilir. Bu tabirleri oluşturan anlatıların içinde yaşamakta olan kişi ise toplumsal bir etkileşim sonucunda kendi kimliğini o tabirlere dâhil edebilir ve o tabirin bir parçası olma haline bürünebilir. Ancak şu vardır ki o kente yakıştırılmış tabir ile orada yaşayan kişi arasındaki ilişki ne olursa olsun, bir yandan da o kişisel tarih, bağımsızca yazılmaya devam eder. Daha farklı bir söyleyişle, bir kentlinin o kentteki yaşantısından, kendi adına bir tarih ve bir anlam yaratmasına hiçbir şey engel olamaz.

Örneğin, Italo Calvino’nun o harika kitabı “Görünmez Kentler”de arka arkaya pek çok kent anlatılır. Bunlar birbirlerinden ayrı özelliklere, ayrı görüntülere, ayrı simgelere sahip kentlerdir. Ve her biri anlatılırken de oraya ilk kez gelen bir yolcunun betimlemelerine yer verilir. Yolcu bu kentlere ilk baktığında muhteşem köprüler, parlayan kubbeler, kristal tiyatrolar, süslü kuleler, kavisli geçitler karşısında büyülenir; oysa kentin bundan başka bir yüzünün de olduğunu çabuk anlayacaktır. Sözelimi Diomira’daki bütün o göz alıcı yapılar, penceredeki kadının “ohhh!” diye keyifle bağırmasıyla silinip gider ve ilgi, o kadının mutluluğuna yönelir. Eufemia, tüccarlara büyük kârlar getiren bir liman kentidir, ama orada birkaç gün konaklayan bir denizci, pazaryerlerini unuttur ve geceleri ateşlerin başında diğer denizcilerin anlattığı öykülere dalar. Adelma ise küçük, köhne, diğerlerine göre bambaşka bir kenttir; anlatılacak ne köprü, ne kubbe, ne tiyatro, ne saray vardır. Yine de yolcu, o kenti yıllarca aklından çıkartamaz. Çünkü burada yaşayan herkes, yolcunun daha önce tanıdığı olduğu ve sonradan yitirdiği kişilere benzemektedir. Ve Calvino’nun kitabındaki tüm kentler işte böyle anlatılır; bir yanda görünür yüzleriyle ve bir yanda da yolcunun onlara yüklediği özel anlamlarla.

Öyleyse İstanbul, en kesin karakterini hangi görüntüler ile açığa vurabilir? Ya da şöyle sorayım: Bu kenti en iyi anlatmak isteyen biri, nasıl bir görüntü ile bunu sağlayabilir? İlk akla gelen yanıt, elbette kentin simgelerini içeren bir fotoğraf karesi olacak ve orada Kızkulesi, Galata ya da Beyazıt Kuleleri, Ayasofya ve Sultanahmet Camileriyle Topkapı Sarayı’nı içine alan Sarayburnu silueti, Bizans Surları, Rumeli ya da Anadolu Hisarları, Adalar vb. görünecektir. Belki de bu görüntüler bir şiire, bir şarkıya, bir sinema filmine, bir romana taşınacaktır. Bunlardan kurulmuş bir kompozisyon karşısında, herkes tartışmasız biçimde “bu İstanbul’dur” diyecektir. Öyledir, bir kenti tanımlamak için en kısa yol, oranın simgelerini kullanmaktır. Ne var ki İstanbul birtakım donuk görüntülerden ibaret olmadığı gibi, o kentin yaşamı da yalnızca bu mekânların kurgusu içinde geçmez. Calvino’nun da işaret ettiği üzere, kentlinin kişisel tarihi, büyük ölçüde klişe kompozisyonların dışında gelişir.

Lebriz Rona’nın sergisi, bize bir İstanbul yaşamını yansıtır; böylece sergi mekânında görülebilecek şeyler de o kentin eseridir. Evet, öyledir kuşkusuz, fakat izleyici bu yapıtların İstanbul ile ilişkisini hemen kurmakta güçlük çekecek, alışıktığı kule, köprü, sur, saray vb. görüntülerine rastlamadığı için “bu İstanbul’dur” diyemeyecektir. Bu son derece olağan bir durumdur ve izleyicinin ilk anda İstanbul’u algılayamaması, onun bilgi eksikliğinden kaynaklanmaz. Öte yandan bunun nedeni, sanatçının anlatım yetersizliği ya da sergideki yapıtların yeteri kadar açıklayıcı olmaması da değildir.

As a Personal History: Balcony

Emre Zeytinoğlu

Everybody wants to tell something about the city they live in. If no single thing is told about a city, in fact it definitely means that place has neither existed nor lived. Some touristic, cultural and ideological slogans defining some cities have been produced, and tried to be inserted into the memories of people, yet these still stand less significance when compared to personal narratives because these cliché slogans continue their historical definitions from a channel, and the history of each person living there flows through separate channels. Therefore, the emerging thing is a meaning emanated from the gathering of all these personal histories existing in that city.

A city can be associated with some phrases as “art and culture city”, “a holiday city”, “an epic city”, “football city”, “historical city”, “industrial city” or “the city of faith” and the city can be graced by these associated symbols. And a person living in the narratives that have formed these phrases can include her/his identity to a phrase resulting from a social interaction and can play the role of being a part of this phrase. In fact, personal history continues to be written independently whatsoever the relationship between the phrase which has been associated with the city and a person living there is. In other words, nothing stops a city dweller to create a personal history and meaning from her/his living in that city.

For instance, in the great book of Italo Calvino “Invisible Cities”, many cities are told one after the other. These have separate features, images and symbols. And when each of those cities is told, the description of a first time traveller to the city is included. When the traveller first looks at the city, he is mesmerized by the glorious bridges, sparkling tombs, crystal theatres and arched passages; however he soon realizes that the city has another face. To exemplify, all the spectacular structures of Diomira erase by a joyful scream of a woman at the window, and all the attention goes to the happiness of that woman. Eufemia is a highly profitable port city, but a sailor spending a few days in the city forgets about all the market places and is lost in the stories of other sailors told by the fire at nights. Adelma is a small, fusty and a totally different city from the others; there is no bridge, tomb, theatre or a palace to be told because everybody living here resembles the people the traveller once knew and lost then. And all the cities in Calvino’s book are told as thus; on one hand their visible faces and on the other hand through the special meanings attached by the traveller.

Then, which image can be used to reveal Istanbul’s most definite character? Or let’s ask in another way: which image can a person who would like to tell about a city use to provide this? The first immediate answer would certainly be a photographic image including the symbols of the city and there would be the Maiden Tower, Towers of Beyazıt and Galata, the silhouette of Sarayburnu including the Blue Mosque, Hagia Sofia and Topkapı Palace. Byzantine walls, Rumeli and Anadolu Citadels and the Prince’s Islands would definitely be seen. Most probably these images would be carried to a poem, a song, a film or a novel. In a composition formed by these images, everybody would inarguably say “This is Istanbul”. The shortest way to define a city is to use the symbols of the city. However, Istanbul does not only include some faint images, nor a life of the city takes place in this space setup. As Calvino points out, the personal history of a dweller develops largely outside the cliché compositions.

The exhibition of Lebriz Rona reflects an Istanbul life to us, and therefore all the things that are to be seen in the exhibit area are the work of the city. Undoubtedly, the audience would find it difficult to establish an immediate relationship between the works and Istanbul, and would not say “This is Istanbul” because they would not come across the familiar images like tower, bridge, walls or palace. This is an ordinary situation and the immediate failure to perceive Istanbul does not stem from the lack of knowledge. Besides, the reason is not that the artist lacks narration or

Bu noktada tek bir neden ortaya konulabilir: Sergideki İstanbul, sanatçının kişisel tarihinin İstanbul'udur. Yani buradaki görüntüler, klişe bir İstanbul kompozisyonunu aşan, Lebriz Rona'nın o kentte anlam atfettiği parçalardır.

Sanatçı da her kentli gibi, her gün bir yerlerden bir yerlere doğru yolculuk yapmaktadır. İş güzergâhları, eğlence güzergâhları, spor ya da kültür güzergâhları, alışveriş güzergâhları, sağlık güzergâhları ve diğerleri... Kent yaşamı, sıradan güzergâhlar arasındaki otomatik hareketlerin toplamıdır en fazla... On binlerce kişi belirli zamanlarda belirli yerlerde bulunmak zorundayken, Lebriz Rona da bu akışa kendisini bırakmıştır. Onun da bir kentli olarak başka seçeneği yoktur. Yine de o sıradan güzergâhlar arasındaki otomatik hareketlerin, insanı tamamen sağırlaştırıp körleştirdiği ve bir robot haline soktuğu düşünülmemeli. Şu var ki kalabalıklar arasında sürüklenen ve sınırlanmış alanlara, sınırlanmış hareketlerin içine sıkışıp kalan insanın belleği, özgürce işleyişini sürdürür. O bellek ise bir bilinç akışının ürettiği sayısız malzemeyi, kaotik bir fırtına halinde "bugün"e getirip zihinlere yığmakta gecikmeyecektir. İşte bu sergi, böyle bir fırtınanın sonucunda doğmuş olmalıdır.

Bir turistin, ilk kez gittiği bir kentte hemen gördüğü o etkileyici simgeler, orada yaşayan kentliye aynı etkiyi vermez. Çünkü o simgeler, artık seyirlik ya da karşısında hayale dalınacak şeyler olmaktan çıkmış ve işlevsel bir işarete dönüşmüştür. O muhteşem Ayasofya, bir kentli için çok zaman, tramvaydan inilecek duraktır. Ceneviz dönemini yansıtan Galata Kulesi, İstiklal Caddesi'nden Karaköy'e inen kestirme yolu yanında yükselen bir kütteden başka bir şey ifade etmez. İstanbul'un en karakteristik görüntüsü olan Sarayburnu'nu bir vapur penceresinden gören kişi, iskeleye yaklaşıldığını anlar, telaşla çıkış kapısına yönelir, o sabahki işlerinin planlarına girer. Çırağan Sarayı'nın tarihi duvarlarına ulaşıldığında, trafiğin tıkanacağı bellidir ki o durumda geç kalma sıkıntısı baş gösterir. Ama belki çok nadir olarak, birkaç saniyeliğine, bu simgeler kentlinin algılarında hafif bir dalgalanma yaratabilir: Ahmet Hamdi Tanpınar'ın İstanbul üzerine "niçin geçmiş zaman bizi bir kuyu gibi çekiyor?" diye sorduğu gibi, gündelik işler arasında savrulup duran o kentli de aynı soruyu kendine sorabilir.

İşte Tanpınar'ın o sorusuna benzer bir soruyu ara sıra kendisine soran bir kentli, o anda kişisel tarihine bir kez daha dönmüş demektir. Bir şey anımsamıştır ya da olmadık bir nesne belleğini harekete geçirmiş ve çağrışım ve düşünce makinesi işlemeye başlamıştır. Bunun ardından da imgeler ve yorumlar yükselecektir. Lebriz Rona'nın bu sergideki yapıtları, kentin balkonlarının harekete geçirdiği belleğin imgeleri ve yorumları olarak karşımızda durur. Demek ki sanatçı, kentin güzergâhları arasında yol alırken, o kişisel tarihinin bir bölümünü balkonlara ayırmıştır. Bunlar balkon olmasına balkondur tabii; fakat birer balkon temsili değildir, çok geniş bir bağlama uzanır.

Zihin önce, "niçin artık eskisi gibi balkonlarda yaşamıyoruz?" sorusuna takılıp kalır. Sonra da değişen kenti ve kent yaşamını düşünür; balkonlardan çekildiğimizi, onları yok ettiğimizi, içeri kapandığımızı anımsar. Bir ev tutulurken "balkon var mı?" diye sormak tarihe karışmıştır; bu tam olarak sokak yaşamının terk edilmesi, kişinin çevresindekiler ile yabancı olmayı tercih etmesidir. Ve oradan da "geçmiş zamanın kuyuları" çıkagelir. Çocukluğun ve ilk gençliğin yaşantısıdır bu: Aile ya da arkadaşlık ortamlarının balkonları ve bunların dışında niçin anımsandığı anlaşılmayan birkaç balkon daha... Sanatçı, düşüncesini harekete geçiren her balkonu defterine kaydeder; önce onun resmini çizer, sonra onun uzandığı her bağlamı olabildiğince genişleterek o resme ekler, tarihlendirir. Ve o resim, giderek belleğin tetiklediği metaforik bir dile dönüşür.

Şimdi biz bu balkonların, galeri mekânına taşınmış hallerini izlemekteyiz. Yani aslında, sürecini defterlerde tamamlamış bir düşüncenin uzantıları ile karşılaşıyoruz. Boyutları büyütülmüş, renklendirilmiş, defterlerdeki hallerinden uzaklaştırılmış biçimler... Şöyle söyleyebiliriz: Mekânda izlediğimiz şeyler, defterdeki çizimlerin ve tutulmuş notların, bir performans ve video görüntülerine kadar ilerleyen "yeniden sunumu"dur.

the lack of explanatory features of the works adequately. In this point, one reason can be put forward: Istanbul in the exhibition is the artist's personal history of Istanbul. The images here exceed a cliché Istanbul composition, yet these are components attributing meaning to the city.

The artist like every city dweller travels from one place to another on an everyday basis. She travels to and from workplaces to entertainment venues, sports or cultural facilities, shopping centres or healthcare services, using all the routes including them. City life is the sum of automatic movements between ordinary routes. While thousands of people have the obligation of being at a specific place in a specific period of time, Lebriz Rona has let herself go with the flow. She has no other option as a city dweller. Yet still, it should not be thought that the automatic movements between the ordinary routes have made a person completely blind and deaf; or even a robot. In fact, human memory that is dragged in crowds and stuck in limited areas and movements freely goes on operating. This memory would not be late to accumulate countless material that has been generated by bringing it to "today" in the form of a tropic storm. That is, the exhibition must have emerged in the wake of such a storm.

The impressive symbols that a tourist immediately sees in her/his first visit to the city do not give the same effect to the dweller living there since these images are no longer a view or a mark triggering dreams; and turns out to be a functional indicator. That glorious Hagia Sofia is mostly a stop to get off the tram. Galata Tower reflecting Genovese period symbolizes nothing but a mass standing beside the short cut going down from İstiklal Street to Karaköy. A person seeing Sarayburnu, which is the most characteristic image of Istanbul, knows that the ferry approaches the pier and goes hurriedly to the exit and starts the plans of that morning. When reaching to the historical walls of Çırağan Palace, it is so obvious that traffic is to be jammed, and then in this case the problem of being late arises. However, very rarely, may be for a couple of seconds these symbols can create some ripples:

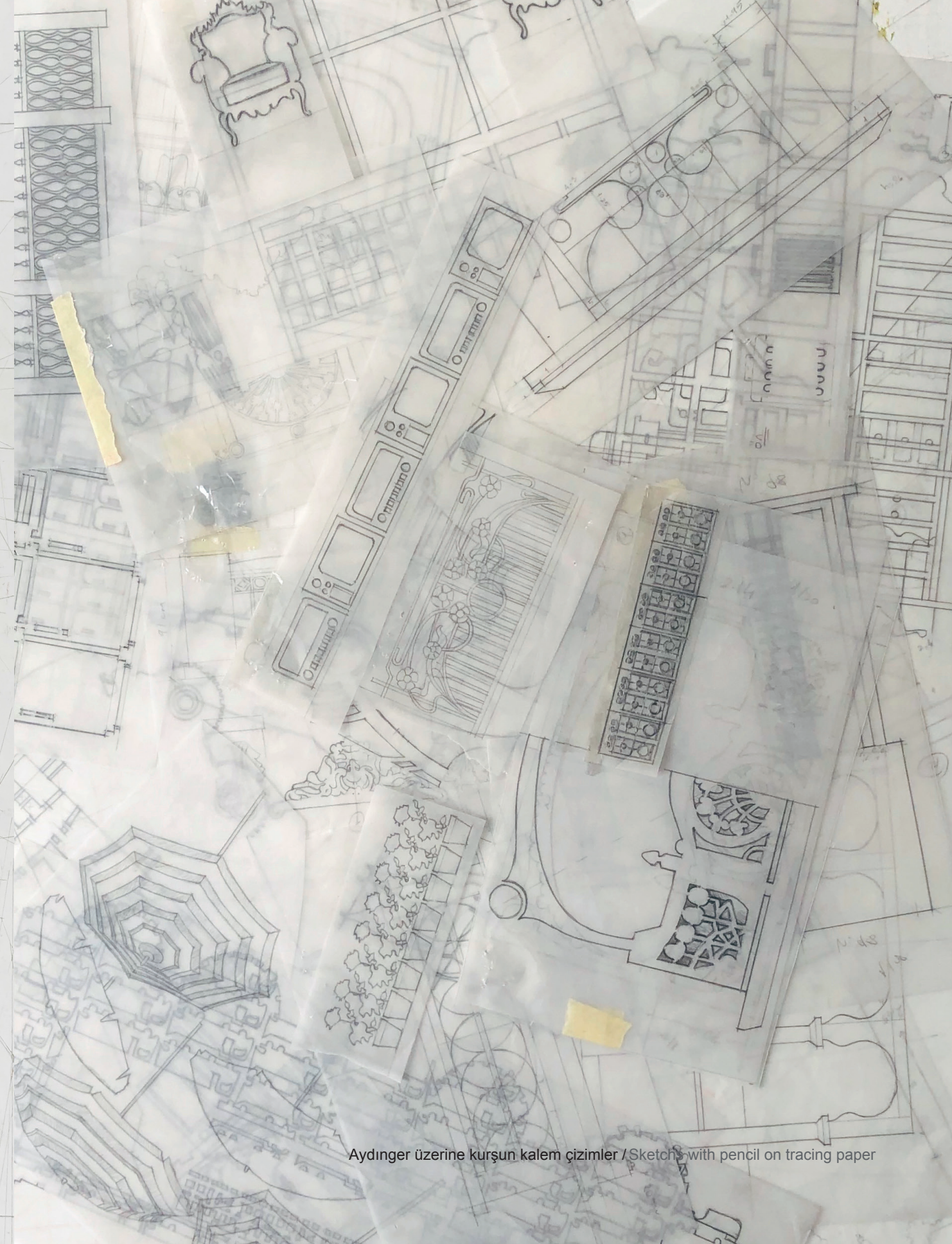
As Ahmet Hamdi Tanpınar asks over Istanbul "Why does the past time pulls us like a well?", a dweller can ask the same question to herself/himself drifting in daily chores. A dweller asking this question to herself/himself from time to time goes back to her/his personal history once more again in that specific moment of time. She/he remembers something or triggers an unexpected object memory; and the association and thinking machine starts to operate. Successively, images and comments would arise. The works of Lebriz Rona in this exhibition stands as the images and comments of the memory triggered by the balconies of the city. So, the artist while travelling between the routes of the city she has allocated a part of her personal history to balconies. Certainly, they are solely balconies; however, one each balcony is not symbolic; it reaches to a very large context.

Mind first gets stuck to the question "Why don't we have any balconies that we used to have?". And then, it thinks about the changing city and city life, and remembers that we have retreated from balconies, destroyed them and become withdrawn. The question "Is there a balcony?" asked when once renting a flat is now a history; and this is exactly abandoning the street life and a preference towards certain kind of alienation of a person with the environment. And there emerges the "wells of the past time". This is a life from childhood and early teens: the balconies of family or friends and some other balconies that are hard to understand why they are remembered.

The artist records each balcony that triggers her thought to a notebook; draws the picture of the balcony, and adds every enlarging context to every possible extent to the picture and dates. And that picture turns into a metaphoric language triggered by memory. Now, we are watching the features of these balconies carried to the gallery venue. That is, we come across with the extensions of a thought of which the process is completed in a notebook. The sizes are enlarged, coloured and shapes that have become remote from the features in the notebook. In other words, the works in the venue are the "re-representation" of sketches and notebooks in the notebook developing to performance and video image.

Eskiz defterleri ve malzemeler / Sketch books and materials

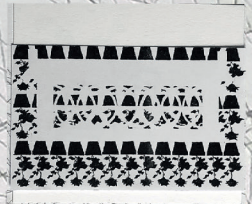
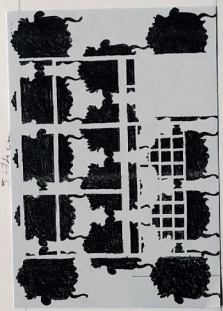
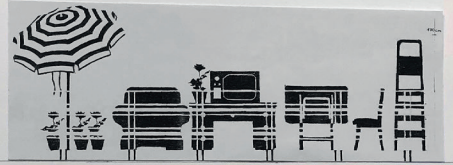
Aydınger üzerine kurşun kalem çizimler / Sketches with pencil on tracing paper

14.20 cm

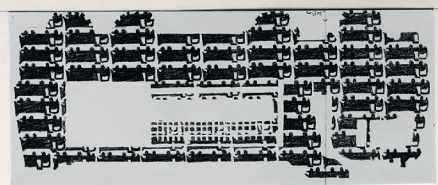
209 cm

6.172

902 cm

16.51

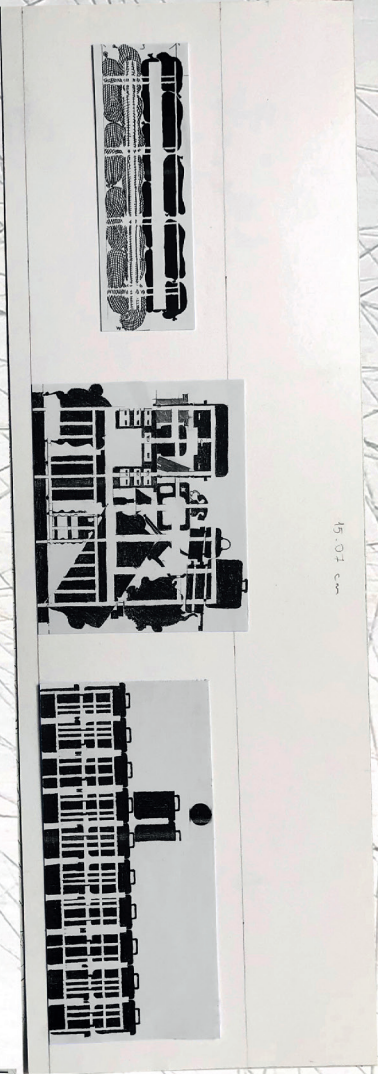

172

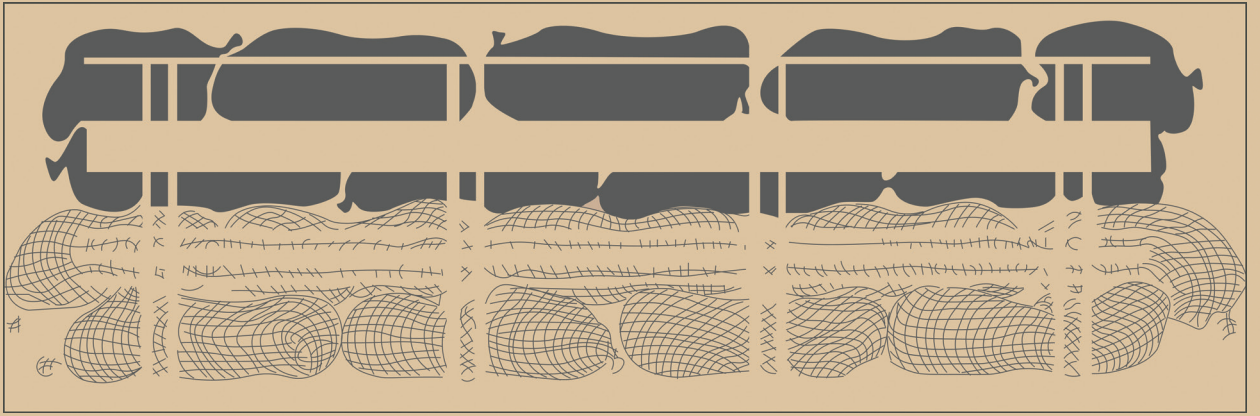

122

170 171

“Balkon Var Mı ?” maketi / “Any Balcony?” model
75 x 75 cm
Fotokopi ve kağıt / Photocopy and paper
2019

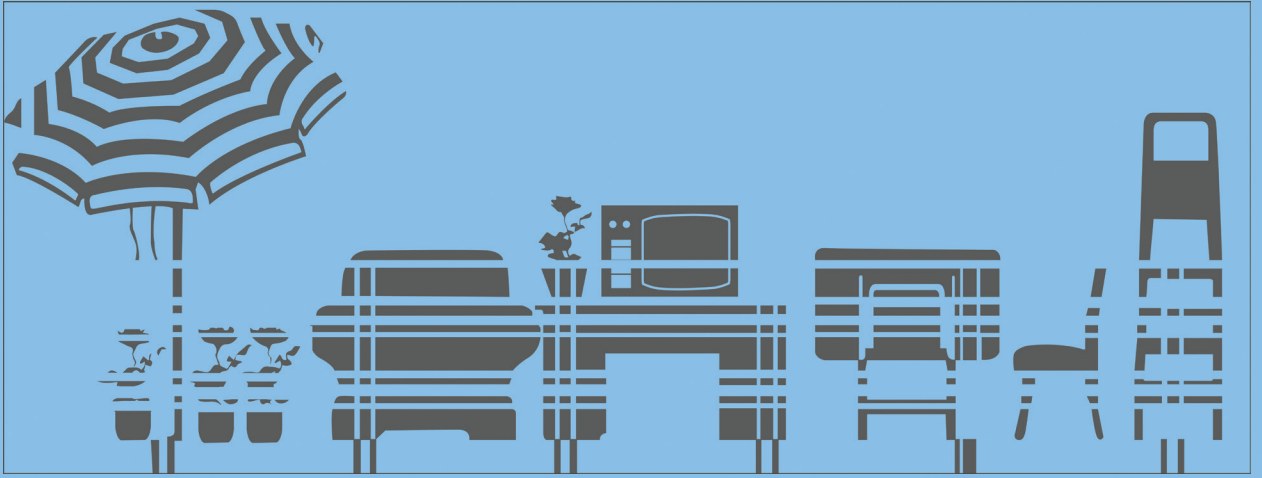

Kiler Balkonu / Cellar Balcony

132 x 400 cm

Branda üzerine dijital baskı / Digital print on awning

2019

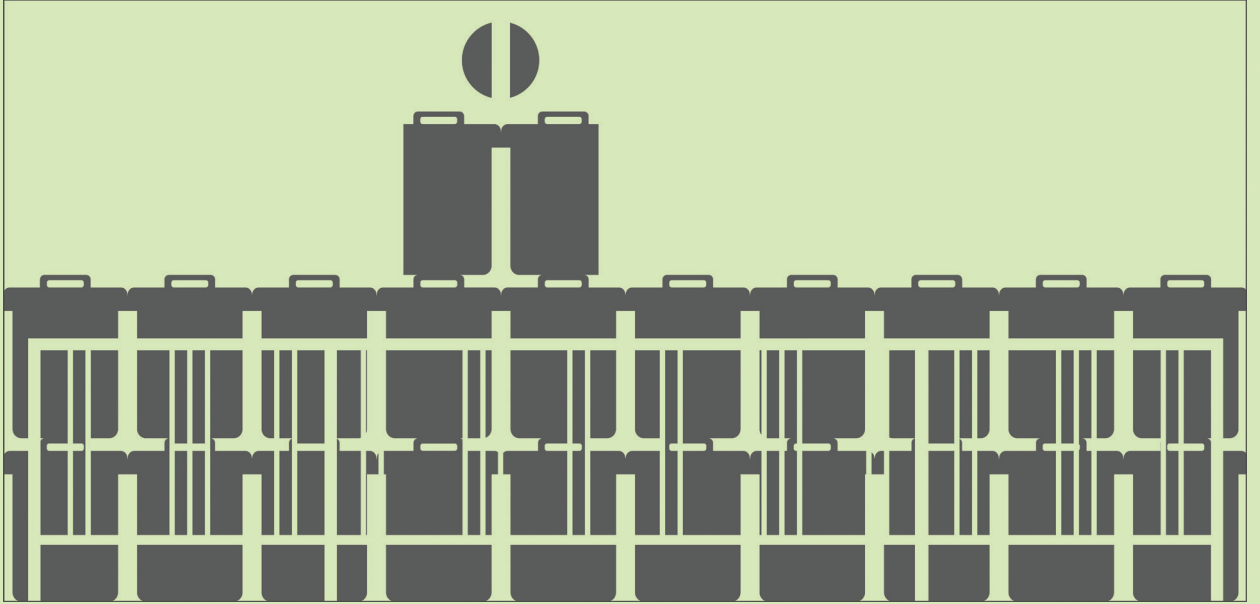

Ebruların Balkonu / Ebru's Balcony

233 x 616 cm

Branda üzerine dijital baskı / Digital print on awning

2019

Mutfak Balkonu/Kitchen Balcony

240 x 495 cm

Branda üzerine dijital baskı / Digital print on awning

2019

Sandık Odası / Trunk Room

280 x 358 cm

Branda üzerine dijital baskı / Digital print on awning

2019

Çamaşır Balkonu / Laundry Balcony

190 x 360 cm

Branda üzerine dijital baskı / Digital print on awning

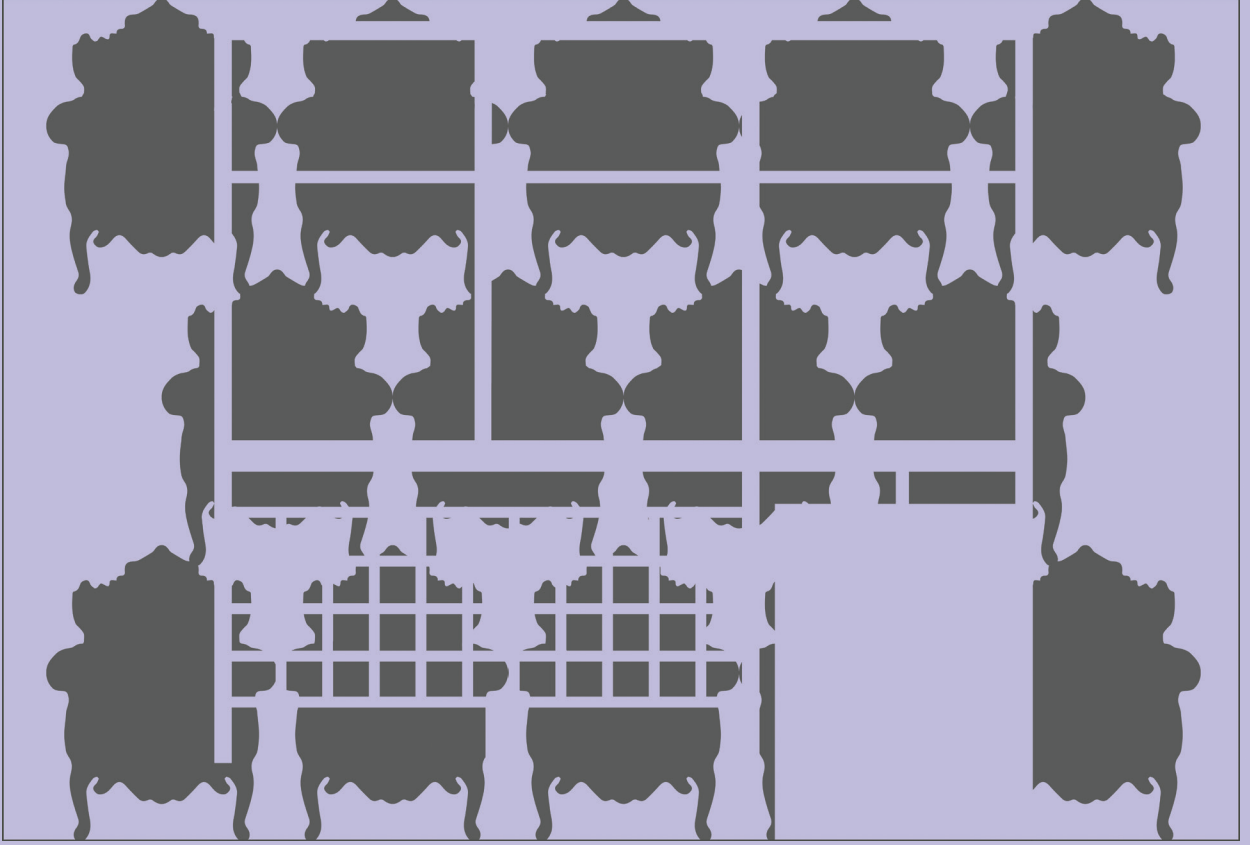
2019

Sayfiye Balkonu / Summer House Balcony
250 x 380 cm
Branda üzerine dijital baskı / Digital print on awning
2019

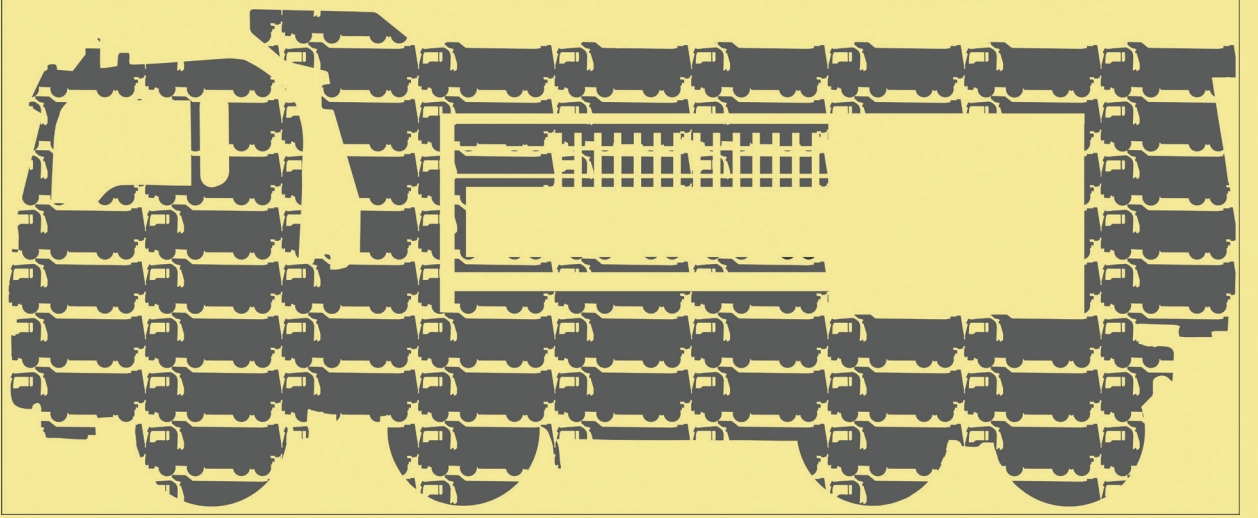
Gül Bahçesi Balkon / Rosery Balcony
180 x 305 cm
Branda üzerine dijital baskı / Digital print on awning
2019

Salon Balkonu / Saloon Balcony
280 x 390 cm

Branda üzerine dijital baskı / Digital print on awning

2019

Taşınan Balkon / Transported Balcony
250 x 600 cm
Branda zerine dijital baskı / Digital print on awning
2019

LEBRİZ RONA

1973 İstanbul

Lebriz Rona Mimar Sinan Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Sahne Dekorları ve Kostümü Bölümünden birincilikle mezun oldu. 1996'da Mimar Sinan Üniversitesi'nde Araştırma Görevlisi oldu. 2001'de aynı kurumda Resim Programında Yüksek Lisans ve 2007'de Sanatta Yeterliliğini tamamladı. 2018'den beri Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi Temel Eğitim Bölümü'nde Profesör Öğretim Üyesi olarak çalışmaktadır.

Lebriz Rona graduated from Mimar Sinan University, Faculty of Fine Arts Stage and Costume Design Department as a first degree graduate. In 1996, she became Research Assistant at Mimar Sinan University, Faculty of Fine Arts. In the same institution she had Master Degree in Painting Program in 2001 and Art Proficiency Degree in 2007. She is currently working as a Professor at the Department of Basic Art Education at Mimar Sinan Fine Arts University since 2018.

Kişisel Sergiler Solo Exhibitions

- 2019 Balkon Var mı? Any Balcony? Tophane-i Âmire KSM Tek Kubbe Sergi Salonu, İstanbul
- 2018 Ön Çalışmalar Preliminary Works Blogspot, Balıkesir
- 2011 Taşınan Ev Transported House Daire Galeri, İstanbul
- 2009 Anlık Mekân Temporary Space Apartman Projesi, İstanbul
- 2008 Mekâna Müdahale Intervention to Space Tophane-i Amire KSM Sarnıç Galerileri, İstanbul

Seçilmiş Karma Sergiler Selected Group Exhibitions

- 2017 Did You Know Boris Georgiev Şehir Galerisi, Boris Georgiev City Art Gallery, Varna
- 2016 Koridor/Made By Artist Block33, Selanik
- 2015 Stay with Me DEPO, İstanbul
- 2013 Türk Görsel Sanatçılar Turkish Visual Art Güzel Sanatlar Akademisi Müzesi (CAFA), Pekin
- 2013 18.OASİS Osaka Business Park, Osaka
- 2012 İkametgâh Kadıköy-II Location Kadikoy-II Asphalt Galeri, İstanbul
- 2012 Artexpo Arezzo, Arezzo
- 2011 Are You Alive - Hayatta mısınız? Asphalt Galeri Asphalt Art Gallery, İstanbul
- 2011 Canım Lütfen Yapma Dear Don't Please Proje 4L Elgiz Çağdaş Sanat Müzesi, İstanbul
- 2009 Transform Tophane-i Âmire KSM Tophane-i Âmire CAC, İstanbul
- 2009 Where is My Privacy Casa Dell Arte Galeri, İstanbul
- 2007 Sofya-İstanbul Sofya Akademisi Galerisi Sofia National Academy of Arts Gallery, Sofya
- 2004 23. Uluslararası Günümüz Sanatçıları 23rd. International Contemporary Artists Akbank Sanat Beyoğlu, İstanbul
- 2004 Doğudan Batıya Bir Köprü The Bridge from East to West Künstlerhaus Galerie, Karlsruhe
- 2003 Siyah-Beyaz Black-White Tophane-i Âmire KSM, Tophane-i Âmire CAC, İstanbul
- 2003 Ada Vapuru Çağdaş Sanat Contemporary Art on the Island Ferry Büyükkada, İstanbul
- 2002 Buluşma Meeting Münster Sanat Akademisi Munster Fine Arts Academy, Münster
- 2002 Monolog Monologue Köstence Sanat Müzesi Constanta Art Museum, Köstence
- 1996 İstanbul Pencere İstanbul Window Birleşmiş Milletler Habitat2 United Nations Habitat 2, İstanbul

Serginin gerçekleşmesinde Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi Rektörlüğü'ne, Tophane-i mire Kültür Sanat Uygulama ve Araştırma Merkezine, MSGSÜ Etkinlik 360 Koordinatörlüğü'ne, MSGSÜ GSF Grafik Tasarımı Bölümü'ne, Sevgili Hocam Emre Zeytinoğlu'na, "İstanbul'un Balkonları" kitabını hazırlayan Sayın Oya Őengr ve Sheree Barka'ya, serginin katalog, davetiye ve afişlerinin grafik tasarımında özverili çalışan sevgili Cansu Sönmez'e, çalışmaların dijital görsellerini sabırla gerçekleştiren sevgili ağdaş Şahin'e, mnevi desteğiyle yanımda olan sevgili Seda Yrker Güner'e, sevgili Selin Yağmur Sönmez, Aras Yazıcı, Ceren İren, Zeynep Abacı ve Mustafa zay'a koşulsuz destekleri için, Metin Yılmaz'a, çocukluk arkadaşım Ebru'ya, ikramlarıyla açılışı zenginleştiren Peşrevzade börek ve tatlıcılığa, özverili ve titiz alışan Beşiktaş Barbaros Ozalit'e ve A4 Ofset'e teşekkür ederim;

Ve bu zamana kadar bütün çalışmalarımın arka planındaki sanat danışmanım sevgili annem Ayla Mağden'e sonsuz teşekkrlerimle.

I would like to thank Mimar Sinan Fine Arts University Rectorate, Tophane-i mire Cultural and Art Application and Research Center, MSFAU Event 360 Coordinator, MSFAU FAF Graphic Design Department, my dear gownsman Emre Zeytinoğlu; Ms. Oya Őengr and Ms. Sheree Barka'ya for their book "Balchony of Istanbul"; my dear Cansu Snmez for the painstaking work of graphic design of the catalogue, invitation and poster; dear ağdaş Şahin for preparing the digital images of my works patiently; dear Seda Yrker Gner for her emotional support; dear Selin Yağmur Snmez, Aras Yazıcı, Ceren İren, Zeynep Abacı and Mustafa zay for their unconditional support; Metin Yılmaz, my chidhood friend Ebru; Peşrevzade Pastry and Confectioner for their refreshments enriching the opening; Beşiktaş Barbaros Blueprint for their unselfish and careful work; A4 Offset.

And endless thanks to my dear mother Ayla Mağden who is the art consultant of all my works in background.

Değerli katkıları için teşekkrler / Thank you for their valuable contributions

LEBRİZ RONA

“BALKON VAR MI?”
“ANY BALCONY?”

Metin / Text
Emre ZEYTİNOĞLU

Katalog Tasarım / Catalog Design
Cansu SÖNMEZ
Lebriz RONA

Çeviri / Translation
Burcu HARMANKAYA ERGUN

Dijital Uygulama / Digital Edit
Çağdaş ŞAHİN

Performans - Ses Düzenleme / Performance - Sound Arrangement
Lebriz RONA

Video / Video
Selin Yağmur SÖNMEZ
Aras YAZICI

Kamera / Camera
Aras YAZICI
Cansu SÖNMEZ
Selin Yağmur SÖNMEZ

Fotoğraf / Photograph
Lebriz RONA

Dijital Baskı / Digital Print
Barbaros OZALİT

İletişim: lebrizrona@yahoo.com
lebrizrona.com

Baskı / Print
A4 OFSET

Bu katalog, Lebriz Rona'nın 23 Mayıs - 23 Haziran 2019 tarihlerinde MSGSÜ Tophane-i Âmire KSM Tek Kubbe Salonu'nda açtığı sergisi için 350 adet hazırlanmıştır.

This catalogue has been prepared 350 copies on the occasion of Lebriz Rona's exhibition “Any Balcony” at MSFAU Tophane-i Âmire CAC, May 23 - June 23 2019.

